

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně:

F. C. K.

st. příslušnost A. s.

bytem X

zast. advokátkou Mgr. Denisou Šmídovou

sídlem Dominikánské náměstí 187/5, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2025, č. j. MV-171558-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející řízení

- 1. Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2025, č. j. MV-171558-4/SO-2025 („napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a

migrační politiky, ze dne 1. 10. 2025, č. j. OAM-695-39/DP-2024 („prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“).

2. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 14. 2. 2022 do 13. 2. 2024. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl její syn, státní příslušník A. s., který měl na území udělen trvalý pobyt.
3. Dne 9. 1. 2024 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytového oprávnění. Správní orgán I. stupně o žádosti nejprve rozhodl dne 7. 6. 2024 tak, že ji zamítl podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podle jeho závěru neprokázala splnění podmínky minimální výše úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona. K odvolání žalobkyně žalovaná následně rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024 první rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání z důvodu nepřezkoumatelnosti
4. V dalším řízení správní orgán I. stupně opětovně posuzoval splnění podmínek pro prodloužení pobytu, zejména podmínky podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V průběhu nového projednání však správní orgán I. stupně ze své úřední činnosti zjistil další skutečnost významnou pro rozhodnutí, totiž že syn žalobkyně jako nositel oprávnění ke sloučení přišel o povolení k trvalému pobytu na základě vlastní žádosti rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 6. 2025.
5. Za tohoto procesního a skutkového stavu správní orgán I. stupně uzavřel, že nastal důvod předvídaný v § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a toto oprávnění pozbyl. Prvostupňovým rozhodnutím proto žádost žalobkyně zamítl a dobu platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil.
6. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uzavřela, že pobytové oprávnění žalobkyně je odvozeno od pobytového oprávnění nositele oprávnění ke sloučení rodiny. Jestliže tento nositel o trvalý pobyt přišel na základě vlastní žádosti, je naplněn zákonný důvod pro neprodloužení pobytu žalobkyně ve smyslu § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Současně se žalovaná zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to zejména ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu, délce pobytu a vazbám na území ČR. Dospěla k závěru, že rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně namítá především nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Tvrdí, že správní orgány nevěnovaly dostatečnou pozornost tomu, že v ČR má veškeré své sociální vazby, zatímco v A. již žádné reálné sociální zázemí nemá. Uvádí, že na území ČR podniká jako pedagog – rodilý mluvčí anglického jazyka, vlastní zde bytovou jednotku, kterou pronajímá, a je aktivně zapojena do náboženského společenství.

8. Dále poukazuje na svůj zdravotní stav, konkrétně na onemocnění fibromyalgií, pro které je v ČR v péči odborných lékařů. Podle jejího názoru správní orgány nedostatečně zhodnotily, že návrat do země původu by znamenal přerušení navázané odborné péče, potřebu hledat nové specialisty a období bez odpovídající léčby.
9. Žalobkyně rovněž namítá, že pokud správní orgány považovaly její tvrzení či důkazy za nedostatečné, měly ji vyzvat k jejich doplnění nebo provést její výsledky. Má za to, že v obdobných věcech bývá takový postup běžný a že bez něj skutkový podklad pro posouzení přiměřenosti nebyl dostatečný. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Současně žalobkyně podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrvala na závěru, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť nositeli oprávnění ke sloučení rodiny byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.
11. K žalobním námitkám uvedla, že otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se správní orgány zabývaly v rozsahu odpovídajícím tvrzením žalobkyně a podkladům ve spise. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně v řízení nepředložila takové důkazy, které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti zásahu. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době napadeného rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.]. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Mezi účastníky není sporu o tom, že syn žalobkyně, který byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, požádal o zrušení platnosti svého povolení k trvalému pobytu a toto oprávnění pozbyl. Tato skutečnost je ve spise doložena a žalobkyně ji nezpochybňuje.
15. Podle § 44a odst. 4 věty čtvrté zákona o pobytu cizinců platí, že *„platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a)“*.
16. Podle § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže *„nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena, nebyla prodloužena nebo skončila, anebo nositel oprávnění ke sloučení rodiny požádal o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nebo mu byla platnost tohoto povolení zrušena“*, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti.

17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti zohlední zejména délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem; účastník řízení je současně povinen poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Za tohoto skutkového stavu byl správní orgán povinen věc posoudit právě podle citovaných ustanovení. Soud proto souhlasí se žalovanou, že zákonné podmínky pro neprodloužení pobytu žalobkyně byly splněny. Pobytové oprávnění žalobkyně bylo svou povahou odvozeným pobytovým titulem, jehož trvání je vázáno na existenci pobytového oprávnění nositele oprávnění ke sloučení rodiny. Ztrátou pobytového oprávnění nositele oprávnění ke sloučení rodiny tedy odpadá základ odvozeného pobytového oprávnění rodinného příslušníka (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2021, č. j. 10 Azs 43/2021-33, bod 11).
19. Jádrem sporu tak zůstává žalobní námitka nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
20. Při přezkumu posouzení přiměřenosti se soud zabýval tím, zda bylo provedeno v intencích § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. při zohlednění kritérií zde uvedených. A to s přihlédnutím k povinnosti účastníka řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS). Platí totiž, že v řízeních zahajovaných na žádost leží důkazní břemeno primárně na žadateli a správní orgán není povinen z vlastní iniciativy vyhledávat skutečnosti, které by mohly žadatele zvýhodnit (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, bod 16).
21. V nynější věci správní orgány námitku nepřiměřenosti nepominuly. Ze správního spisu a odůvodnění obou správních rozhodnutí je patrné, že zejména správní orgán I. stupně provedl úvahu podle § 174a zákona o pobytu cizinců, kterou následně žalovaná přezkoumala a převzala.
22. Správní orgán I. stupně vyšel z toho, že žalobkyně měla na území ČR povolen pobyt od roku 2022 a délka jejího pobytu ke dni rozhodnutí nepřesahovala tři roky. Takovou dobu nepovažoval za natolik dlouhou, aby sama o sobě vedla ke zpretrhání vazeb žalobkyně na zemi původu. Současně dovodil, že žalobkyně nadále disponuje kulturními, jazykovými i sociálními vazbami k zemi původu, což usnadňuje její reintegraci po návratu. Přihlédl rovněž k tomu, že syn žalobkyně, na jehož pobytové oprávnění byl pobyt žalobkyně navázán, již žádné pobytové oprávnění na území ČR nemá, a je tedy rovněž povinen z území vycestovat (na území ČR tedy již nepobývají rodinní příslušníci žalobkyně).
23. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně správní orgány vycházely z předložené lékařské zprávy, která potvrzuje diagnózu fibromyalgie a revmatoidní artritidy. Současně však zohlednily, že tato diagnóza byla žalobkyni stanovena již v roce 2009 v Austrálii, tedy že léčba byla zahájena v zemi původu. Za této situace nebyl závěr správních orgánů, že existuje důvodný předpoklad, že žalobkyně může v léčbě po návratu pokračovat, nijak nelogický ani excesivní. Žalobkyně nepředložila podklady, z nichž by vyplývalo, že jí v

zemi původu nebude dostupná odpovídající léčba, případně že je odkázána na zcela specifickou a nenahraditelnou zdravotní péči právě v ČR.

24. Pokud žalobkyně uváděla, že na území ČR podniká formou pronájmu svého bytu, byť tvrzené příjmy z pronájmu nijak neprokázala, soud k tomu uvádí, že vlastnictví nemovitosti a tvrzená ekonomická aktivita bez dalšího neprokazují takovou intenzitu vazeb k území, jež by sama o sobě činila neprodloužení odvozeného pobytového oprávnění nepřiměřeným. Není ostatně vyloučeno, aby žalobkyně své majetkové poměry spravovala i po návratu do země původu.
25. Stejně tak tvrzení žalobkyně, že ji v roce 2019 opustil manžel, nebylo z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí samo o sobě relevantní. Nešlo o skutečnost, která by bez dalšího vypovídala o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí, ani o okolnost, která by mohla založit závěr o existenci obzvláště obtížné situace ve smyslu § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
26. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení poukazovala na to, že veškeré její sociální vazby se nacházejí v ČR, že měl být více zohledněn její věk a že v zemi původu nemá dostatečné zázemí, jednalo se o tvrzení, která mohla být pro úvahu o přiměřenosti relevantní, avšak bez další konkretizace a bez důkazní podpory nemohla sama o sobě odůvodnit závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Samotná okolnost, že se žalobkyni subjektivně jeví životní situace v ČR příznivější než v zemi původu, nepostačuje k závěru, že veřejná moc nesmí aplikovat zákonnou úpravu odvozeného pobytového oprávnění.
27. Soud dodává, že žalobkyně je dospělou osobou v produktivním věku, netvrdí existenci závislých nezletilých osob na území ČR ani jinou mimořádnou překážku, která by jí objektivně znemožňovala návrat. Její vazby na území ČR mají převážně sociální, komunitní a majetkový charakter, nikoli povahu tak intenzivní rodinné závislosti, která by ve spojení s ostatními okolnostmi vedla k závěru, že napadené rozhodnutí je ve zjištěných poměrech věci nepřiměřené. Lze tak mít za to, že neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyně sice představuje zásah do její dosavadní životní situace, nejde však o zásah natolik intenzivní, aby v poměrech projednávané věci převážil nad veřejným zájmem na dodržování zákonné úpravy pobytu cizinců.
28. Důvodná není ani námitka, že správní orgány měly žalobkyni zvlášť vyzývat k doplnění tvrzení a důkazů nebo ji vyslechnout. Správní orgán není povinen provést každý navržený důkaz, případně bez dalšího přistoupit k výsledku účastníka, pokud má skutkový stav za dostatečně zjištěný (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-31, bod 24).
29. Je třeba zdůraznit, že šlo o řízení zahájené na žádost, které je ve výrazné míře ovládáno zásadou dispoziční. Ta se projevuje tím, že je především na žadateli, aby tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, označil důkazy k jejich prokázání a nesl procesní odpovědnost za to, že tak učiní včas a dostatečně konkrétně. Správní orgán v takovém typu řízení není povinen nahrazovat procesní aktivitu účastníka, domýšlet za něj možné argumenty ani aktivně vyhledávat důkazy, které by mohly vést k jinému výsledku řízení.
30. Ze spisu se navíc podává, že žalobkyni byla opakovaně dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti využila, avšak ve vztahu ke zdravotnímu stavu, sociálním vazbám, ekonomickým poměrům ani dalším tvrzeným

okolnostem nepředložila takové podklady, které by mohly vést k odlišnému závěru. Za této situace nelze správním orgánům vytýkat, že neprovedly další dokazování ani nepřistoupily k výsledku žalobkyně. Ani soud neshledal, že by skutkový stav, z něhož žalovaná vycházela, byl neúplný nebo v rozporu s obsahem správního spisu.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Soud uzavírá, že v případě žalobkyně byl správně aplikován § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Žalobní námitky nejsou důvodné, soud proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
32. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po obdržení vyjádření žalované (to v podstatném rozsahu toliko odkázalo na závěry a odůvodnění napadeného rozhodnutí) rozhodl bez zbytečného odkladu ve věci samé.
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 24. března 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D v. r.
samosoudkyně